

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 marca 2020 r.

Pozycja 76

POSTANOWIENIE z dnia 20 listopada 2019 r. Sygn. akt Ts 106/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej O.D. w sprawie zgodności:

- 1) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. c uchwały nr 968/XXXIX/2010 Rady Miasta Lublina z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym oraz dla zawodników w kategorii seniorów uczestniczących w rozgrywkach ligowych w grach zespołowych (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 58, poz. 1176) z art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. d uchwały wymienionej w punkcie pierwszym z art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 94 Konstytucji,
- 3) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. e uchwały wymienionej w punkcie pierwszym z art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji,
- 4) § 3 ust. 1 uchwały wymienionej w punkcie pierwszym z art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7, art. 58 i art. 94 Konstytucji,
- 5) § 4 ust. 2 uchwały wymienionej w punkcie pierwszym z art. 94 w związku z art. 87 ust. 2 Konstytucji,
- 6) § 1 pkt 2 uchwały wymienionej w punkcie pierwszym z art. 94 w związku z art. 87 ust. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 lipca 2018 r. (data nadania) O.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez adwokata ustanowionego pełnomocnikiem z urzędu, wystąpił z żądaniem na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżący, po bezskutecznym wezwaniu Rady Miasta Lublina do usunięcia naruszenia prawa, wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na uchwałę Rady Miasta Lublina nr 968/XXXIX/2010 z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów dla zawodników osiągających

wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym oraz dla zawodników w kategorii seniorów uczestniczących w rozgrywkach ligowych w grach zespołowych (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 58, poz. 1176; dalej: uchwała). Skarżący zarzucił uchwale istotne naruszenie przepisów prawa, tj. niezgodność jej postanowień z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 506; dalej: u.s.g.), Konstytucją oraz nieobowiązującą już ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz. U. Nr 155, poz. 1298, ze zm.; dalej: ustawa o sporcie kwalifikowanym). Wojewódzki Sąd Administracyjny w L., wyrokiem z 16 czerwca 2016 r. (sygn. akt [...]), oddalił skargę skarżącego.

Wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 września 2017 r. (sygn. akt [...]) – wskazanym w skardze konstytucyjnej jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji – oddalono skargę kasacyjną skarżącego. W uzasadnieniu tego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) wyjaśnił, że uchwała, będąca przedmiotem skargi, została podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. oraz art. 35 ustawy o sporcie kwalifikowanym. NSA przypomniał również, że dla uzyskania stypendium nie jest wystarczające osiągnięcie wysokich wyników we współzawodnictwie sportowym, ale konieczne jest posiadanie statusu zawodnika, którym – zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy o sporcie kwalifikowanym – jest osoba uprawiająca określoną dyscyplinę sportu i posiadająca licencję zawodnika. Zwrócił też uwagę, że skarżący nie posiadał takiej licencji, a jedynie książeczkę startową Polskiego Towarzystwa Tanecznego, które nie było wówczas polskim związkiem sportowym. Z tych względów NSA uznał za prawidłowe stanowisko organu, iż wprowadzenie w zaskarżonej uchwale warunku posiadania licencji zawodnika nie naruszało obowiązujących wówczas przepisów prawa.

W skardze konstytucyjnej, uzupełnionej pismem skarżącego wniesionym 30 lipca 2019 r. w celu usunięcia braków formalnych skargi, skarżący zarzuca kwestionowanemu:

a) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. c uchwały nr 968/XXXIX/2010 Rady Miasta Lublina z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie zasad i trybu przyznawania, wstrzymywania i pozbawiania stypendiów dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe we współzawodnictwie międzynarodowym lub krajowym oraz dla zawodników w kategorii seniorów uczestniczących w rozgrywkach ligowych w grach zespołowych (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 58, poz. 1176; dalej: uchwała) – naruszenie jego prawa do równego traktowania przez władzę publiczną w ten sposób, że różnicuje osoby ubiegające się o stypendium sportowe w zależności od tego, czy posiadają licencję właściwego związku sportowego (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji);

b) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. d uchwały – naruszenie prawa do „określania jego obowiązków w ustawach albo aktach prawa miejscowego, wydawanych w oparciu o upoważnienie ustawowe” w ten sposób, że nakłada na skarżącego obowiązek informowania organ wykonawczy o okolicznościach dotyczących skarżącego, mimo iż – jego zdaniem – nie wynika to z ustawy (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 94 Konstytucji);

c) § 2 ust. 6 pkt 1 lit. e uchwały – naruszenie jego prawa do równego traktowania przez uprzywilejowanie sportowców zrzeszonych w związku sportowym w stosunku do tych, którzy nie są w nim zrzeszeni (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 i art. 58 Konstytucji);

d) § 3 ust. 1 uchwały – naruszenie jego prawa do równego traktowania przez wprowadzanie pozaustawowych, nieostrych kryteriów przyznawania stypendium sportowego, stawiających skarżącego w gorszej sytuacji od osób zrzeszonych w związkach sportowych (art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7, art. 58 i art. 94 Konstytucji);

e) § 4 ust. 2 uchwały – naruszenie jego prawa do sądowej kontroli decyzji rozstrzygającej o prawie skarżącego do otrzymania stypendium sportowego przez „wyklu-

czenie możliwości odwołania się skarżącego od decyzji dla niego negatywnej” (art. 94 w związku z art. 87 ust. 2 Konstytucji);

f) § 1 pkt 2 uchwały – naruszenie jego prawa do „równego traktowania przy uzyskiwaniu stypendium sportowego przez ograniczenie kręgu osób uprawnionych do otrzymania stypendium sportowego do osób uprawiających określone dyscypliny sportowe w ten sposób, [że] mimo iż skarżący jest sportowcem, [to] z racji braku członkostwa w związku sportowym nie może korzystać ze stypendium sportowego” (art. 94 w związku z art. 87 ust. 2 Konstytucji).

Rozstrzygnięciem nadzorczym Wojewody Lubelskiego z 19 marca 2010 r. (NK.II. 0911/98/10; Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 58, poz. 1184) stwierdzono nieważność kwestionowanej uchwały w określonej części. Następnie uchwałą nr 1118/XLIII/2010 Rady Miasta Lublina z dnia 24 czerwca 2010 r. (Dz. Urz. Woj. Lub. Nr 92, poz. 1702) zmieniono kwestionowaną uchwałę w stosownym zakresie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna. Mając na względzie art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK, Trybunał – co do zasady – związany jest zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. Jako ostateczne orzeczenie o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego, naruszonych w sprawie objętej wniesioną skargą, skarżący wskazał wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 12 września 2017 r. (sygn. akt [...]). Wyrokiem tym oddalono skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 16 czerwca 2016 r. (sygn. akt [...]), oddalającym skargę na akt prawa miejscowego. Zgodnie z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506; dalej: u.s.g.), skarga na akt prawa miejscowego inicjuje postępowanie w przedmiocie oceny legalności uchwał podejmowanych przez organy gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej (akty prawa miejscowego). Rozstrzygające tę kwestię wyroki sądów administracyjnych stanowią realizację konstytucyjnej kompetencji do orzekania o zgodności uchwał organów samorządu terytorialnego z ustawami (art. 184 Konstytucji). Wyroki te nie mają charakteru rozstrzygnięć indywidualnych, odnoszących się bezpośrednio do sfery praw lub wolności konkretnego podmiotu. Nie zawierają także ustaleń okoliczności stanu faktycznego, z których można by wnioskować o rzeczywistym naruszeniu indywidualnych praw lub wolności (zob. postanowienia TK z: 29 listopada 2000 r., sygn. Ts 139/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 39 oraz 29 czerwca 2012 r., sygn. Ts 196/09, OTK ZU nr 4/B/2012, poz. 322).

Kwestionowana uchwała Rady Miasta nie stanowiła zatem normatywnej podstawy ostatecznego orzeczenia, lecz była jedynie przedmiotem jej rozstrzygnięcia. Natomiast wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego nie kształtował w sposób bezpośredni żadnych – wskazanych w skardze – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego.

Gdyby Naczelny Sąd Administracyjny – zgodnie z żądaniem skarżącego – wydał wyrok stwierdzający nieważność kwestionowanej uchwały, skarżący zyskałby jedynie prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć wydanych wcześniej na jej podstawie (art. 147 § 2

ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi; Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, ze zm.). Jednak skarżący nie wskazał jako wzorca kontroli żadnego przepisu Konstytucji wyrażającego prawo do wzruszenia indywidualnych rozstrzygnięć wydanych na podstawie uchwały uznanej prawomocnie za nieważną.

3. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu pełnego składu z 10 marca 2015 r. (sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35), naruszenie wolności i praw, o których mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji, powinno mieć charakter osobisty oraz bezpośredni. Skarga konstytucyjna przysługuje bowiem każdemu, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone. Doznanie tego naruszenia stanowi więc warunek konieczny prawa do skargi, albowiem – jak podkreśla się w orzecznictwie Trybunału – skarga konstytucyjna stanowi ostatnią szansę dochodzenia praw i wolności, naruszonych przez zastosowanie kwestionowanej w skardze normy prawnej (zob. postanowienie TK z 22 lipca 2014 r., sygn. SK 28/12, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 87 oraz przywołane tam orzecznictwo). Skarżący nie przedstawił żadnej argumentacji, zgodnie z którą – w ramach rozpoznawanej sprawy – pogląd ten nie powinien znaleźć zastosowania lub należałoby od niego odstąpić.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego nie kształtował w sposób bezpośredni sytuacji prawnej skarżącego w zakresie wskazanych w skardze jego konstytucyjnych wolności lub praw, gdyż kwestionowana uchwała stanowiła przedmiot, a nie normatywną podstawę tego wyroku.

4. W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, odmówił nadania skardze dalszego biegu stwierdzając, że nie spełnia ona określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK wymogu zakwestionowania przepisu stanowiącego podstawę ostatecznego orzeczenia wydanego w sprawie objętej wniesioną skargą.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.